

שמעון, כשם שחולקין בנשפך הדם, אם יתחיל בתחילה, או ממקום שפסק משם הוא מתחיל, כך חולקין בזה, וכדמפרש ואזיל.

לרבי מאיר דאמר: **יביא אחר ויתחיל בתחילה**, עבודה שלא נגמרה הרי היא כמי שאינה, ולפיכך אם נשפך הדם יתחיל מתחילת אותה עבודה; **הכא נמי**, אף זו הואיל ולא נגמרה, שהרי לא עלתה לשם חובה, אע"פ שנתן ממנו לבהונות⁽³⁰¹⁾, הרי היא כמי שאינה, ו**יביא** אשם אחר וישחוט.

ולרבי אלעזר ורבי שמעון דאמרי ממקום שפסק משם הוא מתחיל, אלמא לא אמר כמאן דליתא דמיא, **הכא** נמי חשיבא היא,

ממש, אלא שיירי שיריים דלא מעכבי [רא"ל].⁽³⁰⁰⁾

אמר רבי יוחנן:

טא-ב הסוגיה הבאה מתבארת לפי גירסתו של רש"י, ובהערות מתבארת גירסת הר"ח.

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו, כגון לשם עולה או לשם שלמים, ואמר מר: כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרין [ויש לו לזרוק דמו ככל הלכותיו, ריטב"א], אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה —

באנו למחלוקת רבי מאיר ורבי אלעזר ורבי

שנקראים שיריים, שאין אומרים בכל השיריים שלא יעכבו, שהרי בשיירי מנחה וכו', אלא כך למדוה מפני שאחר שקרא שיירי הבהונות לשון "שיריים" דכתיב "ומיתר השמן", חזר וקרא לשל ראש "שיירי שיריים", כדכתיב ביה "והנותר מן השמן".

301. א. כתב בקונטרס למרן רי"ז הלוי: מבואר מתוך דברי רש"י, דאף באשם מצורע ששחטו שלא לשמו, אע"ג דאין עולה לו לשם חובה ולטהרת צרעתו, מכל מקום שייך גביה מתן בהונות, וכמו שכתב רש"י "אע"פ שנתן ממנו לבהונות", הרי דהמתן בהונות — מתן בהונות הוא; והיינו משום דגם בשחטו שלא לשמו, מכל מקום שם "אשם מצורע" ביה, וכדאמרינן לקמן דטעון נסכים [כשאר אשם מצורע החלוק בזה משאר אשמות], כיון שאם אי אתה אומר כן פסלתו, הרי שהוא קרב בתורת אשם מצורע, ולא בתורת נדבה בעלמא, ועל כן סבירא ליה לרש"י, דשייך גם לתת ממנו על הבהונות כדין אשם מצורע.

אינו לשון "חילוק", אלא לשון "מחלוקת".
ב. הקשה בגבורת ארי: אמאי לא קתני נמי להאי פלוגתא גבי חטאות הפנימיות, כגון פר כהן משיח ופר הלים דבר של ציבור ושעירי עבודה זרה, שטעונין שבע הזאות על הפרוכת וארבע על על קרנות מזבח הפנימי, דלרבי מאיר נתן מקצת מתנות על הפרוכת ונשפך הדם, יביא אחר ויתחיל בתחילה, ולרבי לעזר ורבי שמעון ממקום שפסק שם מתחיל, וכן בנתן מקצת מתנות שבמזבח, ואם גמר מתנות המזבח אינו מעכב, ולא יישב.

300. א. כתבו התוספות בקושיית הגמרא דפריך מ"והנותרת" הכתובה גבי מנחה: דהוה מצי למיפרך מההיא פרשתא גופיה, דכתיב "ומיתר" השמן הכי נמי דלא מעכב, והא מתן בהונות מעכבי לכולהו; אלא ניחא ליה למיפרך מ"והנותרת" דהוי דומיא ד"והנותר"; וראה תירוצו של תוספות הרא"ש והיא צריכה תלמוד.
ב. לשון המאירי: נשפך הלוג קודם מתנת הראש נתכפר ואינו צריך כלום, שאין מתנת ראשו מעכבת שבמקום שיריים היא, ולא מפני